

gang, idet udvalget var af den opfattelse, at de foreliggende ændringer af straffelovens almindelige regler om tavshedspligt ikke nødvendiggjorde en samtidig ændring af de særlige tavshedspligtsregler, og at de enkelte myndigheder efter en gennemførelse af nye generelle regler om tavshedspligt selv ville have bedre mulighed for at vurdere, om særlige tavshedsforskrifter burde ophæves, eventuelt i forbindelse med andre ændringer af den pågældende lovgivning.

En samlet udtømmende gennemgang af lovgivningens regler om tavshedspligt med henblik på at overveje ophævelse eller ændringer heraf i lyset af de nye generelle regler om tavshedspligt i straffe- og forvaltningsloven vil blive et endog meget omfattende arbejde, der efter justitsministeriets opfattelse ikke vil stå i rimeligt forhold til det lovtekniske udbytte, der vil kunne opnås herved.

Justitsministeriet er enig med tavshedspligtsudvalget i, at det ikke er nødvendigt at foretage en sådan samlet revision af lovgivningens særlige regler om tavshedspligt. Justitsministeriet vil i den løbende lovtekniske gennemgang af lovforslag om ændringer i eksisterende love være opmærksom på spørgsmålet.

3. Landsretssagfører Rasmus Reeh oplyser endvidere, at rigsadvokaten i sit høringssvar over tavshedspligtsudvalgets betænkning udtalte sig imod forslaget om at ophæve adgangen til at pålægge tavshedspligt ved tjenestebefaling. Der peges i den forbindelse på, at en arbejdsgruppe under justitsministeriets centrale samarbejdsudvalg for politiet i en beretning fra 1979 bl.a. havde givet udtryk for, at kompetencen til at give pressen oplysninger alene tilkom vedkommende politimester (politidirektøren) eller den, han havde delegeret opgaven til. Rasmus Reeh synes at opfatte dette som et udslag af reglerne om tavshedspligt.

Når det i beretningen anføres, at kun politimesteren eller den, han bemyndiger, må udtale sig til pressen, er dette imidlertid ikke et udslag af reglerne om tavshedspligt, men er en følge af de almindelige regler for ledelsen af enhver offentlig myndighed, hvorefter adgangen til at bestemme, hvem der skal udtale sig på myndighedens vegne, f.eks. til pressen, tilkommer myndighedens ledelse.

4. Med hensyn til spørgsmålet om adgangen til at pålægge tavshedspligt ved tjenestebefaling er justitsministeriet enig med Danske Dagblades Forening og Dansk Journalistforbund i, at der inden for den offentlige forvaltning kun bør kunne pålægges tavshedspligt med hensyn til en oplysning, når det er nødvendigt at hemmeligholde den for at varetage væsentlige hensyn til bestemte offentlige eller private interesser. En bestemmelse herom er derfor indsat i forvaltningslovens § 27, stk. 2.

Spørgsmål nr. 6:

Indebærer § 27, stk. 1, i forslag til forvaltningslov en udvidelse af tavshedspligten i forhold til den foreslåede § 152, stk. 3, i forslag til lov om ændring af straffeloven, hvori det er bestemt, at en oplysning er fortrolig, når det er nødvendigt at hemmeligholde den for at varetage væsentlige hensyn til offentlige eller private interesser.

Svar:

Efter § 27, stk. 1, i forslaget til forvaltningslov har den, der virker inden for den offentlige forvaltning, tavshedspligt, jfr. borgerlig straffelov § 152 og §§ 152 c-152 f, når en oplysning ved lov eller anden gyldig bestemmelse er betegnet som fortrolig, eller når det i øvrigt er nødvendigt at hemmeligholde den for at varetage væsentlige hensyn til en række nærmere angivne offentlige eller private interesser.

Som anført i de specielle bemærkninger til bestemmelsen, lovforslaget side 55, må opregningen i § 27, stk. 1, antages at dække langt den overvejende del af de hensyn, der efter straffeloven kan føre til tavshedspligt. Opregningen er dog ikke udtømmende.

Der er ikke med bestemmelsen tilsigtet en udvidelse af tavshedspligten i forhold til bestemmelsen i § 152, stk. 3, i forslaget til lov om ændring af borgerlig straffelov.

For at udelukke en eventuel tvivl herom kan der i § 27, stk. 1, i forslaget til forvaltningslov foretages følgende præcisering:

Til § 27

I *stk. 1* indsættes efter »væsentlige hensyn« ordene: »til offentlige eller private interesser, herunder«.